

Tiden fra 1906 til 1916, nemlig at Staten bidrog med Halvdelen af det Beløb, som udbetaltes i Erstatning til Personer, som kom til Ulykke indenfor dette Erhverv. I 1916 ændredes jo Lovgivningen paa dette Punkt til det, som hidtil havde været gældende indenfor de andre Erhverv, som Ulykkesforsikringslovgivningen omfatter, nemlig, at man kun yder Statstilskud til Præmienedsættelse og kun for saadanne Arbejdsgivere, hvis Indkomster ligger under visse Grænser. Dette har medført, at de Ydelser, som er præsteret til Rederne indenfor den mindre Skibsfart, har været ret minimale. De har kun andraget i 1920 5 627 Kr. til Præmienedsættelse og i 1921 11 970 Kr. medens derimod Udgiften, hvis disse Redere havde faaet deres Ønske opfyldt, i 1920 vilde være blevet henimod 100 000 og i 1921 henimod 150 000. Og man vilde da ved at gaa tilbage til de i det første Tiaar, hvor Skibsfarten hørte ind under Ulykkesforsikringen, gældende Regler begunstige dette Erhverv i betydelig Grad — jeg siger ikke i højere Grad, end det maaske i og for sig har Trang til, for Vanskelighederne indenfor den mindre Skibsfart er meget store i Henseende til at naa til Rentabilitet. Men paa den anden Side er jeg ikke i Tvivl om, at der ogsaa fra andre Brancher vilde rejses Krav om tilsvarende Imødekommen, og man vilde derigennem aabne for et Fremtidsperspektiv, som jeg maa nære Betænkelighed ved, og som der efter min Opfattelse ikke bør aabnes for. Jeg maa erkende, at man fra Handelsministeriets Side har insisteret meget stærkt paa Imødekommen overfor dette Rederkrav, og jeg beklager, at jeg efter nøje Overvejelse og efter min bedste Overbevisning ikke har været i Stand til at imødekomme Handelsministeriets Ønske.

Jeg skal, saa kort det lader sig gøre, nu gøre Rede for de vigtigste Ændringer, som Lovforslaget indeholder. I § 2 indføres den Bestemmelse, at Udøvere af borgerligt Ombud er medtaget under Forsikringen, idet det i adskillige Tilfælde har vist sig urimeligt, at Udøvere af saadant borgerligt Ombud, som under deres Virksomhed er kommet til Skade, ikke har kunnet faa Erstatning, fordi Forsikringen ikke omfattede saadanne Tilfælde. Jeg minder f. Eks. om Ulykkestilfælde ved Ildebrand, hvor Personer er udkommanderet til at udføre Arbejde.

Et Spørgsmaal, som, hver Gang Ulykkesforsikringslovgivningen har været paa Tale i den høje Rigsdag, har beskæftiget Sindene, er Spørgsmaalet om, hvorvidt For-

sikringen bør udvides til at omfatte Færdsel til og fra Arbejdsstedet. Der har paa dette Punkt ved Forarbejderne til denne Revision ligesom ved tidligere Lejligheder være Uenighed indenfor Raadet, men paa den anden Side maa det erkendes, at Raadet gentagende har været stillet overfor Tvivlsspørgsmaal i Anledning af dette Forhold, og i adskillige Tilfælde har man maattet erkende, at det var urimeligt, at Erstatning ikke kunde ydes, og man har vel ogsaa ved mere end een Lejlighed søgt at strække sig saa vidt, som overhovedet gørligt var, naar Talen var om Ulykkestilfælde under Færdsel til og fra Arbejdsstedet, for at give den vedkommende Erstatning, naar Ulykken var indtraadt. Jeg har dog ikke ment fuldt ud at kunne imødekomme Raadets Ønsker paa dette Punkt, men mener at have fundet en Form i § 3 for en Udvidelse af Forsikringen, som dækker Behovet uden at aabne Mulighed for nogen Forhøjelse af den Præmieudgift, som denne Lovgivning medfører for Arbejdsgiverne, idet det foreslaas, at Færdsel til og fra Arbejdsstedet kan medtages under Forsikringen, hvor særlige Omstændigheder efter Arbejderforsikrings-Raadets Skøn taler derfor, idet dog Forudsætningen herfor altid maa være, at den tilskadedkomnes Færden er direkte foranlediget af og staaar i umiddelbar Forbindelse med hans Beskæftigelse. Hvad der ligger heri, vil ærede Medlemmer straks skønne; her kan altsaa ikke være Tale om, at Forsikringen omfatter Ulykkestilfælde, som indtræder, medens den vedkommende er paa Vej til eller fra Arbejdsstedet, men under Færdsel paa Veje, hvor han i og for sig intet har at gøre, eller under Forhold, som ikke staaar i Forbindelse med denne Færden.

I § 9 er der foreslaaet en Simplifikation af Raadets Virksomhed, idet jeg foreslaar Søfartsafdelingen og Afdelingen for Fiskeri og mindre Skibsfart slaaet sammen til een Afdeling. Foranledningen hertil er denne, at det Antal Personer og det Antal Sager, som har været under Behandling i disse to Afdelinger, har været meget ringe i Sammenligning med Antallet af Sager, de andre Afdelinger har haft til Behandling, saaledes at jeg tror, der kan tages alt muligt Hensyn til Sagernes forsvarlige Behandling indenfor disse to Afdelinger, selv naar de slaas sammen til een.

I § 12 er der tilvejebragt klarere Regler for Afgørelsen af, hvilke Sager der kan indannes for Indenrigsministeriet, idet jeg mener, at det klart maa udtales, at alle Spørgsmaal, som vedrører Vurdering af den ved Ulykkestilfældet stedfundne Nedsættelse